

Jordringer ifølge Kontrakter om Præstering af et vist Arbejdsresultat (saakaldet Værksleje) som Jordringer ifølge Afstale om Ydelse af en hvilken som helst Art af personlig Virksomhed, herunder naturligvis ikke blot mekanisk, men ogsaa alt andet Arbejde, saasom f. Eks. Sagfører- eller Vægehjælp, Undervisning o. s. v. — Ved Siden af disse yderst rummelige Kategorier er der, i Lighed med hvad der er fset i det norske Udkast, til Anstueliggørelse optaget nogen Eksemplifikation, idet der særskilt er nævnt dels Kontrakter om Befordring — hvilke i og for sig vilde rummes under den almindelige Kategori Arbejdskontrakter (Værksleje) — dels Kontrakter om Ydelse af Ophold, Fortæring eller Forplejning (f. Eks. paa Hotel eller Sygehus); i disse sidste Forhold er — hvad i øvrigt ogsaa vil kunne være Tilfældet i adskillige andre Forhold — Ydelse, der præsteres, af en noget sammensat Karakter, saa at Forholdet delvis vil indgaa under een, delvis under en anden af de almindelige Kategorier.

Forlaget Bestemmelse rammer som sagt enhver Fordring, der, være sig for den ene eller den anden af Parterne, opstår af en Kontrakt af nogen af de nævnte Arter. Ifølge de tilsvarende Bestemmelser i fremmede kontinentale Love er derimod ikke enhver Fordring af den ommeldte almindelige Karakter inddraget under den korte Forældelse, som disse Love anordne. For det første begrænse de herhenhørende Lovbestemmelser, bortset fra nogle faa og sjældne Undtagelser, deres Forfrist til Fordringen paa det Pengevederlag, som tilkommer den ene Part i Forholdet, o: henholdsvis Sælgeren, Udlejerer eller Yderen af en Arbejdspræstation; dog medtages herunder i Reglen Krav paa Godtgørelse, som nævnte Part har afholdt i Forbindelse med sin Ydelse. Udenfor den korte Forældelse falder selvfølgelig dels den anden Parts Fordring paa, hvad der er lovet ham i Kontrakten, dels de Erstatningskrav, som enten den ene eller den anden Part maatte have i Anledning af Kontraktens Misligholdelse fra den anden Side. Og det er atter kun indenfor en Del nærmere afstakne Grænser, at den ene Parts Fordring paa Pengevederlaget for hans Ydelse er undergivet den korte Forældelse. Naar bortses fra Jordringer paa Lejsegift af fast Ejendom (hvilke almindeligvis i Lovene findes indrangerede mellem Jordringer paa periodiske Ydelser, uanset at der kun maatte være lejet for en enkelt Lejeperiode), kræves gennemgaende som yderligere Betingelse for Anvendelsen af den korte Præskription, (2) at Jordringshaveren hører til den ene eller den

anden af en Række Klasser af Personer, som den paagældende Lov, med større eller mindre Specialitet, opregner. Eksempler paa, hvorledes Grænsen i denne Henseende er dragen i Lovene, ville findes i Bilag I. Som en almindelig Karakteristik af denne Begrænsning kan det siges, at Jordringshaveren maa være en Person, der som Næringsvej leverer saadanne Ydelser som dem, hvorom Talen er. Fremdeles maa (3) Ydelsen være leveret af Vedkommende i Udøvelsen af hans Næringsvej. Den korte Forældelse vil f. Eks. være udelukket, naar en Købmænds Fordring skriver sig, ikke fra Varer, som han har solgt i sin Forretning, men fra et Kvantum Sæd, Fugate, Tørv, Sten eller Grus, han har solgt fra en Landejendom, han ved Siden deraf ejer eller har i Brug. Paa tilsvarende Maade forlange de Bestemmelser, der have medtaget Landbrugeres Jordringer for solgte Produkter, at det solgte skal være en „Landbrugsfrembringelse“. Ifølge de fleste af de omhandlede Lovbestemmelser er endelig, navnlig for saa vidt Talen er om egentlige Næringsdrivendes Jordringer, Anvendeligheden af den korte Forældelse (4) gjort afhængig af den yderligere Betingelse, at Varerne ere leverede til Husbrug, ikke til Forhandling (eller overhovedet til Benyttelse i Modtagerens Næringsdrift). Om den nærmere Form, som denne Begrænsning har faaet i de forskellige Love, ville nogle Oplysninger findes i Bilag I.

Under den Drøftelse, det foreløbige Udkast var Genstand for, var der Enighed om, at der ikke burde være Tale om at optage nogen af de sidstnævnte tre Begrænsninger. Hvad for det første angaar Begrænsningen under (4), er der, som oplyst i Bilaget, flere flere Love, som have strøget denne Begrænsning og dermed under den korte Forældelse inddraget Jordringer, som rejse sig af Omætningen mellem Handelende og andre Næringsdrivende indbyrdes. Om end flere af de Grunde, som ellers tale for at fastsætte en kort Frist, ikke saa meget ville gøre sig gældende i Forholdet mellem Købmænd, hvor Bogførrelse regelmæssigt vil finde Sted fra begge Sider og med større Omhyggelighed end i Detailhandelen, vil den korte Frist dog ogsaa i disse Forhold jævnlige kunne komme til at gøre Nytte. Ogsaa her er Talen om Jordringer, som under ordentlige Forhold ikke staa hen fra Mar til andet uden Afgørelse. Og, om der ikke var anden Grund til at tage dem med, turde det, under Forudsetning af, at der ingen afgørende Betænkelighed er derimod, være en fyldestgørende Grund hertil, at man derved slipper for en Begrænsning af Omraadet